

BEN AYNAYA BAKTIĞIMDA

(Keske Bilseydim der misiniz?)

İLKYAR'ın göz 2010 projelerinin kitaplık dağılımı yapıldı belki memleketinize gidiyoruz, keşke bilseydim orada dedemin anısına 1 kitaplık kurardım, oradaki bütün çocuklara 1er TÜBİTAK kitabı hediye ederdim dememeniz için hatırlatıyoruz, ilceler bazında:
NARMAN, OLTU, SENKAYA, GOLE, SUSUZ
CILDIR, POSOF, ARDANUC, YUSUFELI, ISPIR
BAYBURT, KELKIT, RESADIYE, ALACAM, BAFRA,
DINAR, HOCALAR, YUNAK...

Sevgili Ali'nin Şubat izlenimlerinin

2. bölümünü sunuyoruz...

Sevgili Aliyi geçenlerde kendisine gelen mektuplarla

anmıştık, İLKYAR'ı İLKYAR yapan sevgili

gönüllülerimiz, gelecekte daha güzel Şeyler

yapacaklar buna eminiz...

Saygılarımızla...

İLKYAR

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

“Ben aynaya baktığımda bilim insanı görüyorum...”

Projeye alışmaya başladım sanırım ve her gün öğrencilerle kucaklaşmaya onlara ne kadar değerli olduklarını anlatmaya çalışıyorum dilim döndüğünce.

Şırnak İdil YİBO

Bilgisayar etkinliğini yaptığım 6, 7 ve 8. Sınıflar bilgisayar hakkında yeterince bilgiye sahipler. Ancak 5. Sınıflardan birinde maalesef etkinliğimi gerçekleştiremedim. Etkinlikte sadece bilgisayarı ve felsefesini değil kardeşliğin, eşitliğin üzerinde durmaya çalışıp İLKYAR'ı anlatmaya çalıştım. Umarım anlattığım şeyler kalıcı olmuştur hayatlarında.

Öğrenciler İLKYAR'dan geleceğimizi duyunca siteden girip incelemişler. Neler yaptığımız konusunda birçok bilgiye sahiplerdi.

Bu kadar ilgili olan çocuklarla çok güzel etkinlikler yaptık.

Mardin Midyat Gazi YİBO

Gittiğimiz her okulda her çocuğun gözlerinin içinde bu kadar mı güzellik olur. Öğrencileri dinledikçe hikâyelerini öğrendikçe kâh üzülüp kâh seviniyoruz. Bir öğrenciyle konuşmam için Erkam yönlendirdi beni. Ben de merak ederek o kız öğrenciyle konuşmaya başladım. Kendini yalnız hissettiğinden bahsetti. Ben de önemli olanın dersleri olduğunu anlatmaya çalıştım. Sanırım onu dinlememin

de etkisiyle kendini daha iyi hissetmeye başladı. O'na asıl olan şeyin dersleri olduğunu mektuplarıyla da bizimle iletişim kurmasını söyledim. Umarım gözlerindeki umut çevresindeki bu sorunu çözmeye yeter.

Mardin Yeşilli YİBO

Gittiğimiz okullar, bizi karşılayan hocalarımız, öğrenciler. İlk çiviye verdiğim öğrenciyle birlikte okuldaki çocuklarla etkileşimime başladım. Hemen etrafımda bir kitle oluştu. Hepsi

merak ediyor bu çivi nasıl çözülür diye. Bir süre sonra çözen çocuklar. Çözemeyenler de müthiş merak içinde nasıl çözüleceğini düşünüyor.

Misafir okuldan gelen öğrenciler, o okulun kendi öğrencileriyle bilgisayar etkinliğimi yine severek yaptım. Sorduğum sorularda beklediğim cevapları verecek kadar biliyorlardı. Bilgisayarda neler yapabiliriz? Sorusuna cevap arıyorum her okulda ve bu okulda da araştırma yapmak ilk sırada yer aldı. Bilim insanının özelliklerini ve o özelliklerin aslında kendilerinde olduklarını

fark ettiklerinde ise sanki karşımda geleceğin mimar, mühendis, fizikçi, ressam ya da herhangi bir alanda çok başarılı olacak insanlarını karşımda görür gibi oldum. Bu çocuklar merak ediyor, pes etmiyor ve çok çalışıyorlardı. Peki, o zaman bir engel var mı sizin bilim insanı olmanıza dediğimde “hayır” dediler. Gerçekten de öyle yeter ki bu özelliklerinizi kaybetmeyin.

Odasında masal okuduğum çocuklardan biri: “Siz geldiniz bugünden itibaren daha çok çalışacağız.” Dedi. O kadar inanarak söylemesi sonucunda yapacağım en iyi şeyi yaparak sarıldım ona. Onlara son söz olarak söylediğim şey ise şu oldu. “Bizler size çok inanıyoruz. Siz de kendinize inanın. Bugünden sonra yapacağınız en iyi şey o kitapları okumak ve bize mektup yazmak” dedim.

14 Şubat hiç bu kadar değerli olmamıştı.

Gazi YİBO da Mardin merkezdeyiz. Çocuklarla olmak onlarla bir şeyler paylaşmak o kadar güzel ki. Onlar bizim için çok değerliler. Ve kimilerinin böyle bir anlam yüklediği bugün yani 14 şubat sevgililer gününde bir sürü çocukla yani İLKYARlarımızla olmak mutluluk verici. Günler ilerliyor ama ekip aynı enerjide de değil işin ilginç yanı. Herkes giderek daha enerjik daha çok çalışıyor. Kimi sıra taşıyor kimi deney malzemelerini hazırlıyor, kimi futbol oynuyor

kimi kitapları hazırlıyor.

Her odada aynı sevgi aynı bakışlar. Günün hayranlığını gözlerinde görebiliyorsunuz. Yaptığımız her şey akıllarında yataklarında verdiğimiz bilim teknik dergilerini okurken buluyorum birçoğunu. Bazıları yazdıkları mektupları veriyor. Güzel bir günün ardından gözlerini kapatmalarını ve kendi geleceklerini hayal etmelerini istiyorum. Odadan çıkarken güzel hayalleri odada adeta hissediyorsun...

Urfa'daki bir başka inci: Viranşehir

Bu YİBO da normal standartların çok ama çok üstündeydi. Yurtları, ders çalışma olanakları, öğrenciler için zaten şans olan bu YİBoların içinde bir başka şanslı sanki. Bu okulda dikkatimi çeken özellikler çocukların yemekhaneye girerken ya da başka toplu yapılan etkinliklerde kurallara uyması ve sakin bir şekilde birbirlerini beklemesiydi. Öğlen yemekhaneye girerken onlarla sıraya girdim ve yemek sırasının bana gelmesini bekliyordum. Öğlen yemeği sürprizi lahmacundu. Bu kadar lezzetli bir yemek bizim için adeta ödüldü. Etkinlik sayım az olduğu için diğer etkinliklere katıldım amacım hem yeni etkinlikler öğrenmek hem de hep çocuklarla olmak.

Akşam yemeği sunum, deneyler ve eğlenceden sonra çocukları odalarında ziyaret ederek vedalaşıyordum. Mehmet beni girdiğim ilk odadan beri takip ediyordu. "Abi bizim odaya bekleriz" şeklinde odalarına çağırıyordu. Sonunda onların odaya da çıktı. Onlar da kola, bisküvi almışlar ve hazırlamışlar. Niye zahmet ettiniz dedim ama kırmak olmaz ikramlarından aldım. Ne kadar koca yürekleri vardı böyle. Bir ekmekleri olsa bizimle paylaşacak kadar sevmişlerdi bizi. Bunu gözlerinde görmek iyi ki buradayım dedirten en önemli şeydi bence.

Tekrar aynı yerde olmak...

Ankara'dan yola çıkıp projeye giderken yolda bir gece geçirdiğimiz Birecik YİBOdayız tekrar. Duvarlarında sınıflarında okumayla ilgili birçok cümlelerin olduğu o güzel okuldayız. Öğrenciler güzel, etkinlikler güzel Ümit hocamızla oynadığımız voleybol güzel. Yani her okul gibi her YİBO gibi. Misafirperver okul personeli, hocalarımız bize o kadar yardımcı oldular ki.

Bu okulla ilgili anlatmak istediğim anım İbrahim ile ilgili. Akşam bizim için hazırlanmış özel bir konser vardı. Çok güzel ve çok eğlenceliydi. Ama asıl güzel olan öğrencilerin çıkıp bizim için hazırladıklarıydı. İbrahim burada benim dikkatimi çekti. Çıktı ama heyecandan eli titrediği için çalamadı flütünü çalamadı. Ve yapamayacağım diye dışarı çıktı. Yanına gittiğimde eli, sesi titriyordu. Çok çalıştığını halinden hemen anlıyordunuz. Ona: “Önemli olan bugüne kadar verdiği emek. Çok çalıştığın her halinden belli. Biraz sakinleş rahatla ve bence kendine bir şans daha ver ve tekrar dene.” Biliyorsunuz onlar samimiyetinizi çok iyi anlayacak temiz bir dünyaya sahipler. İnanarak söylediğim bu sözleri fark etmiş olacak ki tekrar denemek istedi. Sahneye çıktığında ben ondan daha heyecanlıydım. Ben sahnede olsam herhalde o kadar olurum. Ve başardı İbrahim o kadar güzel çaldı ki gözlerindeki mutluluğu görmek beni inanılmaz sevindirdi. Onun sevincine ortak olduğum için mutluluğum daha da artmıştı.

Evet, evet, evet

Bir de Veli’yi anlatmak istiyorum. Bana dediği cümle aynen şöyleydi: *”Biz büyüyünce siz oturacaksınız biz sizin gibi dolaşacağız.”* 10 günlük yorgunluğum uçup gitmişti o an. Ardından *”Hem siz o kadar iyisiniz ki biz bunu hak ediyor muyuz?”* diye ekledi. **EVET**, hem de çok.

Son sürpriz ise sıra gecesi oldu. Ben son kısmına katıldım ve o eşsiz çiğköfteden tattım. Ama en güzeli adını bilmediğim ama sesini hiç unutmuyacağım çiğ köfteyi yoğuran amcaydı. Sesini dinlerken nereye gittim bilmiyorum ama gözlerimin dolduğunu hiç unutmuyacağım. Gönül yarası filminde Meltem Cumbul ağlarken Şener Şen diyordu ya hani *”Sözlerini anlıyor musun ki ağlıyorsun”* o da *”Bu türküye ağlamak için Kürtçe bilmek mi gerekir”* diye aynen öyle galiba. Ben de bu türkünün sözlerini anlamadım ama verdiği o duygu müziğin evrensel olduğunun en önemli göstergelerindendi.

Eşsiz bir manzara: Musabeyli

İller değişmeye başladığından, sabahları gittiğimiz yollar da artıyordu. Bu da erken kalkmak demektir ama olsun sonuçta gittiğimiz nazlı yüreklerimiz bizi bekliyorken bu 45 kişilik ekip daha az uymaya razıydı zaten. Uzunca bir tırmanışın ardından varmıştık okula. Okulun dışı maviydi. Üzerinde çizilmiş güzel şekiller, hayvanlar, çocuklar vardı. Böyle güzel bir okul öyle de güzel bir manzarası var ki.

Bu okulda kendimi kötü hissettiğim için çok verimli olamadığımın üzüntüsü içindeydim. İki saat dinlenmek zorunda kaldım otobüste. Grip olacağım için çok korktum ama

neyse ki akşama doğru kendimi daha iyi hissediyordum. Enerjim az olmasına rağmen çocuklardan da kopmak istemiyordum. Bunun en iyi yöntemi ise onlarla sohbet etmek oluyor haliyle. Öğlen dış etkinlikte herkesler oyun oynarken bir kız öğrenci sessiz bir şekilde oturuyordu. Yanına gidip oynamak isteyip istemediğini sorduğumda oynamak istemiyordu. Yanına oturdum ve bir süre sessiz kaldı. Adını öğrendiğim bir süre sonra konuşmaya başladı. Derslerinden dolayı üzgündü. Ama konuşma ilerledi ve yanında olduğumuzu bugünden itibaren daha çok çalışırsa derslerinin de daha iyiye gidebileceğini anlatmaya çalıştım. Gittiğimiz okullarda bir sürü böyle öğrenci var bence ve İLKİYAR olarak yapmamız gereken en önemli şeylerden biri de kendine güvenini bir şekilde kaybetmiş öğrencilere destek olmak. Ondan mektup almak da bir başka mutluluk kaynağıydı benim için.

Bu okulda da Gizem koro hazırlıklarını yapıyordu Arda ile birlikte. Yine minik kardeşlerimiz çok güzel şarkıların provasını yapıyordu. Ama bir sorun varmış ve notaların çıktısını almadıkları için çalışamıyorlarmış. Benden yardım istediler. Bizim yazıcımızda bir sorun vardı ve ben de ne yapabilirim diye bakarken okuldaki bir bilgisayardan çıktıyı alıp gittiğimde o kadar sevindiler ki anlatamam. Yaptığım aslında sıradan, herkesin yapabileceği bir şeydi ama çocuklar o kadar mutlu oldu ki beni adeta kahraman ilan ettiler. Ardından yaptıkları gösteri o kadar güzeldi ki hepimiz mutlulukla izledik. Yine güzel bir gün yine çocuklardan aynı tepkiler.

Hatay - Ardıçlı

Okulu ilk gördüğümde gerçekten şaşırdım. Okul adeta bir kolej görüntüsündeydi. Gerçekten güzel okullar adeta sıra sıra geliyordu. Çok kalabalık bir okulda bütün saatlerimin etkinliklerle dolu olması beni çok daha mutlu etti. Çünkü etkinlikte çocuklarla olurken daha mutlu oluyorsunuz. Onlara bilgisayarın arkasındaki insan zekâsını anlatmaya çalıştım. Çok başarılı öğrenciler zaten bilgisayar konusunda da bilgiye sahiplerdi.

Akşam eğlencesi hem içeride hem dışarıda oldu. Normalin dışında bir şey bu. Ama içerideki salonun ufak olması, ailelerin akşam dışarıda okula gelmiş olmalarından dolayı dışarıda da bir eğlence yaptık. Aynı anda iki eğlenceli o güzel akşamın ardında çocukları yine aynı şekilde odalarına götürüp sohbet ederek uyuttuk.

Bu okulda da Güldane vardı. Bilgisayar öğretmeni olmak istediği için benle daha çok sohbet etmek istemişti. Hatta mektubunu bile hemen o akşam verdi. Umarım bir gün meslektaş oluruz. Kendi mesleğinizi paylaşacak birini görmek de nasıl farklı ve güzelmiş bunu fark etmemi sağladı.

Adana- Pozantı

Bir önceki akşam geldik. Bizim için yemekhane süslenmiş öğrenciler öğretmenler bizi bekliyorlar. Akşam strateji oyunlarıyla başladık projeye. İklime, Ülkü Gamze ve Derya iyi anlaşan 3 arkadaş. O akşam tanıştığım öğrencilerdendi. Bizi beklerken yaşadıkları heyecanı anlattılar. Daha ilk dakikalardan itibaren bizlere nasıl da ısınmışlardı. Bakışlarındaki masumiyet, oyunları oynarken yaşadıkları heyecan görülmeye değerdi doğrusu.

Ve ertesi gün oldu. Biz yine sabah sporu ile başladık. Önce neden geldiğimizi anlattık öğrencilere ardından etkinliklere girmeye başladık. Bilgisayar etkinliğini yapmak için sınıfa girdim. İki sınıf birleştirilmiş durumdaydı ve yaklaşık 60 kadar öğrenci vardı. Bu kadar çok öğrenciyle ilk kez bir etkinlik yapmanın heyecanı daha farklıydı. Hele de benim gibi mezuniyetine aylar kalmış bir öğretmen adayı için. Etkinliğin bir yerinde hep soruyorum çocuklara “Siz hiç bilim insanı gördünüz mü?” diye. Amacım bilimin onlar için ulaşılabilir bir şey olduğunu ve onların da aslında bu niteliklere sahip olduğunu vurgulamak. Genelde

okullarda “Hayır, görmedim”, “Televizyonda gördüm” gibi cevaplar geliyordu. Ama bu etkinlikte ilk kez farklı bir cevapla karşılaştım. Bir kız öğrenci parmak kaldırarak söz aldı. “Şey, ben aslında gördüm” dedi. Gerçekten merak ettim vereceği cevabı. “Nerede gördün?” diye sorduğumda ise ömrümün sonuna kadar her düşündüğümde içimin mutlulukla dolduğu o cevabı verdi. “Ben aynaya baktığımda görüyorum” Gözlerinde acaba haddimi mi aşıyorum korkusu varken böyle bir cümle kurması beni o kadar mutlu etti ki orada ne diyeceğimi bilemedim mutluluktan. Evet Sena. Kendisi hukukçu olmak isteyen bir 7. Sınıf öğrencisi. Düşünceleri, hayalleri o kadar büyük ve güzel ki daha önce hiç hissetmediğim bir saygı uyandı içimde. Evet, her öğrenciyi seviyorum, hepsi benim için çok değerli ama O aynı zamanda içimdeki umutları daha da arttırdı. Böyle bir hayali bu kadar güzel ifade etmesi ne kadar çok yönlü biri olduğunun da çok açık göstergesiydi bence. Umarım sevgilim kardeşim Sena eminim ki senin aynada benim karşımda gördüğüm bilim insanını bir gün herkes görecek.

Projenin sondan bir önceki günü Mersin ekibindeki arkadaşların ayrılması gerekiyordu. Yakup ağabeylerini çok seven 3-A sınıfı da aklımda yer eden bir başka sınıf. Bir süre onların ardından biz de gideceğimiz cümlelerinin sonunda Çiğdem’in yerine “Göremediğimiz Canavarlar” etkinliğine girdim. Amacım hijyen hakkında çocuklara oyun oynayarak bilgi vermek. Ama o kadar hareketliler ki onları sıralarında tutmak gerçekten çok zor. Ve bu arada Ersin adlı bir öğrenci “Bize bir şeyler öğretmek içim geldiler” diye arkadaşlarını uyardı. Onun bu mesajından sonra etkinliği tamamladık.

Ve ayrılık vakti elbette yine hüzünlü oldu. Ayrılırken hem gözlerinde günün mutluluğu hem de gitmemizin üzüntüsü.

Ankara Şereflikoçhisar

İşte projenin son günü geldi. Sanki daha yeni başlamış kadar enerjik hisseder mi insan kendini. Bu nasıl bir duygudur çok anlam veremesem de otobüsümüz sabahın erken saatlerinde projenin son okuluna doğru ilerliyordu.

Yağmur dışında her şey aynı yine çocuklarla olmak güzeldi. Bazı öğrencilerden duyduğum “Ben hiçbir şey olmak istemiyorum” dışında çok güzel izlenimlerim oldu bu okulda da. Çiviler, deneyler, dergiler, oyunlar yine onları coşturmaya yetti.

Ve son söz... Her şey bitiyor maalesef. Projemiz de sevinçleri, duygulu anları, heyecanlarıyla noktalandı. Ne desem ne anlatsam kelimelerim yaşadığım günleri anlatmayacak bunu iyi biliyorum ama en azından bu süreci değerli hale getirenleri anmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Gidilen okullardaki çocukların gülümsemesinde biz sadece vesileyiz biliyorum, bağışlarıyla oralara gitmememizin asıl kaynağı olan bütün bağışçılarımıza teşekkürü bir borç biliyorum. Proje öncesinde hazırlıkları yapan, en ufak ayrıntıları bile hesaplayan, düşünen, çalışan ve emek veren gönüllü arkadaşlara minnetlerimi sunuyorum. Gittiğimiz her okuldaki çocukların yüzlerinde gülümseme, yalnız olmadıkları duygusu ve bilim sevgisi; öğretmenlerimizin içinde ise sevgi ve hayranlık duygusu bırakan proje ekibindeki herkese tek tek teşekkür ediyorum.

En kısa zamanda tekrar bilim otobüsünde değerli gönüllülerle güzel yürekli çocuklara ulaşmak, onlardan yeni şeyler öğrenmek dileğiyle...

Ali SÖKEN

Boğaziçi Üniversitesi

Bilgisayar ve Öğretim Teknolojileri Eğitimi 2010

Çocuklarımız, ilk göz ağrımız, ilk yar'larımız...

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

